

เพชรสีเพลิง

บทที่ 38

หนุ่มใหญ่วัยกลางคนแทบจะกระชากภรรยาขึ้นมาจากเตียง
“รู้ไหมว่าใครเข้าไปยุ่งกับตู้เซฟของฉัน...”

นางอรัญญาสละตาสั่งตื้นอย่างตกใจวอยง ใบหน้าที่เผือดสี
อยู่เป็นปรกติเพราะโรคภัยไข้เจ็บยังซัดจัดเพราะถูกปลุกด้วยอาการคุ้ม
คลั่ง หัวใจเธอเต้นแรงจนต้องใช้มือกดไว้

“อะ... อะไรกันคะคุณ”

“มีคนเปิดตู้เซฟของฉัน”

“ใครเปิดคะ”

“อ้าว ถ้าฉันรู้จะต้องมาถามเธอหรือ” เสียงตวาดหงุดหงิด
“มีใครเข้ามาในบ้านตอนที่ฉันไม่อยู่หรือเปล่า”

“ไม่มีใครนี่คะ” เธอยันกายลุกขึ้นมองอีกฝ่ายอย่างวิตก
“ของอะไรหายไปบ้างคะ”

“ของของฉัน...” เสียงของเขาถึงคลุ้มคลั่ง กิ่งเสียใจ
ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นเดินพล่าน “ของของฉันหายไป...”

สตรีผู้เป็นภรรยายังไม่คลายมือที่กดไว้กับอก แต่จะร่ำร้องถึง
อาการเจ็บป่วยของตนเองก็ไม่กล้า ได้แต่สีหน้าซีดมองอีกฝ่ายอย่าง
วิตกกกลัวเกรง

ท่าทีของเผด็จคล้ายกับหัวใจหลุดลอยหายไป...!

เขาคงจะหมายถึงของที่รักหวงแหนที่เธอคาดเดาว่าเขาแอบ
ทางการเก็บครอบครองไว้ “คุณ... แน่ใจหรือคะ หาดูทั่วหรือยัง
บางที่คุณอาจจะย้ายที่เก็บแล้วสิม...”

“ฉันรู้ว่าฉันเก็บของไว้ที่ไหน”

เขาตวาด เธอสะดุ้งแล้วได้แต่เงิบกริบ

“แล้วนี่หนึ่งอยู่ไหน”

“นอนอยู่ในห้องหรือเปล่าคะ”

“ไม่ รถมันก็ไม่อยู่”

“ออกไปข้างนอกกระมัง”

“โทรเรียกมันให้กลับบ้านเดี๋ยวนี้” เขาสั่งก่อนจะย่าเท้าโครมๆ
ออกไปจากห้อง

บริวารทุกคนถูกปลุกขึ้นมาสอบถาม ทุกคนถูกถามมารวมกัน
อยู่ที่ห้องด้านหน้า สีหน้าเผือดเพราะคนถามรูกล้ออย่างอารมณ์เสีย
เต็มที ไม่มีใครรู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น

ระหว่างที่มีการชกฟอก แล้วไม่ได้แม้แต่ภาพล้างเลือนของ
คำตอบที่ต้องการ ซึ่งยิ่งทำให้เผด็จคลุ้มคลั่งเสียงดัง ร่างสูงที่มีหลังไหล
ผึ่งผายก็ก้าวเข้ามา นางอรัญญาซึ่งยังอยู่ในชุดนอน นั่งหน้าซีดใช้มือ
กดอกอยู่บนเก้าอี้โน้มมองหน้าคนนั้นคนนี่ถึงกับร้องออกมาด้วยความ
ยินดี

“ลูกหนึ่ง”

เผด็จมองอย่างแปลกใจ “อะไรกันครับนี่”

เผด็จพูดเสียงเครียด “มีคนเข้ามาในบ้าน”

ชายหนุ่มเดินตรงเข้ามาหามารดา “แล้วแม่เป็นอะไรหรือเปล่า”

“แม่ไม่เป็นอะไร แต่ว่าของๆ คุณพ่อกหายไป”

“ของอะไรหายครับ” เขาหันมาถาม

อีกฝ่ายสีหน้าเครียดเผือดซีด เงียบไปเป็นครู่ก่อนจะตอบเสียง
พรั “หลายอย่าง...”

บริวารคนหนึ่งถามว่า “จะเรียกตำรวจไหมครับเจ้านาย”

“ไม่ต้อง..!”

ยามรักษาความปลอดภัยพูดว่า “ผมว่าเราน่าจะเรียกตำรวจ
นะครับ อย่างน้อยผมก็ต้องรายงานให้เจ้านายของผมทราบเรื่อง”

“บอกว่าไม่ต้อง ไม่ต้องๆ” อีกฝ่ายตวาดแล้วก็ลงนั่งใช้มือ
ปิดหน้าอย่างพยายามสงบอารมณ์ คนอื่นๆ จึงได้แต่เงิบกริบมอง
หน้ากัน

ตัวชายยามรักษาความปลอดภัยเองก็หน้าซีดเช่นกัน หาก
 เจ้านายรู้ว่า มีเรื่องเขาคงไม่แคล้วต้องตักงานแน่ๆ แล้วอาจจะต้อง
 ถูกยึดทรัพย์สินที่วางเป็นประกันไว้ ครอบครัวญาติพี่น้องที่ให้การ
 รับรองทำงานคงต้องเดือดร้อนไปตามๆ กัน

เผด็จจับมือมารดาแล้วขมวดคิ้ว “มือแม่เย็นเฉียบเลย แม่
 สบายดีหรือเปล่า”

“แม่ใจไม่ดี รู้สึกหวิวๆ ซอบกล”

“ผมว่าแม่ไปนอนก่อนดีกว่า”

เขาจับมือมารดาจึงจะให้ลุกขึ้น นางอรทัยมองหน้าสามี
 เมื่อเห็นฝ่ายนั้นได้แต่ขมวดคิ้วแต่ไม่ได้คัดค้านจึงลุกขึ้น ปลอบให้ลูกชาย
 ประคองออกจากห้องที่เต็มไปด้วยความตึงเครียด ชายหนุ่มพาร่าง
 บางๆ ขึ้นบันไดเข้าห้องมานอนที่เตียง ขยับผ้าคลุมให้

มารดาเขาพิมพ์อย่างเป็นกังวล

“ใครเข้ามาในบ้านได้ยังไง มันยังอยู่ในบ้านหรือเปล่าก็ไม่รู้
 แล้วอะไรของคุณพ่อยาไปกันแน่ สิ่งนั้น... ไซ้ไหมลูก...”

“แม่อย่าห่วงเลยครับ ผมจะจัดการทุกอย่างเอง”

“หนึ่งระวังตัวด้วยนะลูก พ่อเรานักเลงพอตัว คนอิจฉาก็มาก
 ไม่รู้ว่า มีศัตรูคอยคิดร้ายอยู่เท่าไร”

“แม่นอนให้หลับเถอะครับ ทุกอย่างจะเรียบร้อย เชื่อผมเถอะ”

เขาจูบแก้มมารดา ฝ่ายนั้นจับใบหน้าเขาลงไปจูบหลายครั้ง
 ก่อนจะปล่อย “นอกจากลูก แม่ไม่มีใครแล้วนะ”

“ผมรักแม่ครับ”

เขาถอยออกมา ปิดไฟและจับประตูปิดให้

เขาเดินกลับมาหาบิดา ซึ่งเริ่มเคี้ยวเชิญสอบถามความเป็นไป
 ในบ้านอีกครั้ง

“ไม่มีอะไรผิดปกติเลยนาย”

“เออ หนูได้ยินเสียงแว่วๆ ค่ะ” สาวใช้คนหนึ่งทำท่าจำได้

“เสียงอะไร เมื่อไหร่”

“ประมาณห้าทุ่มค่ะ หนูปิดทีวีจะเข้านอน ได้ยินเสียง
 เหมือนมีคนวิ่งอยู่ข้างนอก”

“อ้าว แล้วทำไมแกไม่เรียกยาม”

“เสียงดังแล้วก็เงียบ หนูคิดว่าตัวเองหูฟาดค่ะ”

“หนูก็ได้ยินเสียงก๊อกกักข้างบน” สาวใช้อีกนางหนึ่งว่า
 เขาตวาดเสียงดัง “อ้อ วิเศษ พวกแกรู้แต่ปล่อยให้คนเข้ามา
 ในบ้านแล้วเอาของของฉันไป”

สาวใช้ก้มหน้าน้ำตาคลอ “หนูไม่ได้เฉลียวใจเลยค่ะ ไม่นึก
 เลยว่าจะเกิดเรื่อง”

“ฉันไม่รู้จะทำอะไรกับพวกแกดีถึงจะสาสม”

“ของอะไรหายไปบ้างครับเจ้านาย”

พอถูกถามตรงนี้ เผด็จก็ตอบไม่ได้ ได้แต่หน้าซีดอ้าอึ้ง

“ของหลายอย่าง”

เผด็จตั้งขริมๆ ว่า “ผมว่าพ่อตรวจดูให้แน่ว่าของอะไรหายไป
 บ้างดีไหมครับ”

อีกฝ่ายเสียงดัง “ฉันรู้ว่าอะไรของฉันหายไปบ้าง”

ชายหนุ่มก็เลยต้องนิ่ง

รถของหัวหน้าบริษัทยามรักษาความปลอดภัยที่ทำงานให้มาถึง
 คนที่ก้าวเข้ามาเป็นชายร่างใหญ่ใบหน้าเข้มสีหน้าดุ หนวดสีดำหนา
 ทำให้เขายิ่งดูน่าเกรงขาม เขามาเพราะลูกน้องคนที่ยังเฝ้าอยู่ที่ประตู
 แจ้งเรื่องให้ทราบ

เขาพนมมือไหว้เจ้าของบ้าน “มีเรื่องอะไรหรือครับเจ้านาย”

“มีคนเข้ามาเปิดเซฟเอาของของฉันไป”

“มีอะไรหายไปบ้างครับ”

สีหน้าของบิดาและคำตอบเดิมทำให้เผด็จถอนใจ แต่ก็ไม่
 กล่าวท้วงติงอะไรทั้งสิ้น ชายผู้มาใหม่ซักถามคนในบ้าน แต่คำตอบ
 ก็ไม่ได้ให้ภาพใดๆ เช่นเคย

“ถ้ามีคนเข้ามาในบ้านจริง กล้องที่ตั้งไว้น่าจะจับภาพอะไรได้บ้าง” เขาพูด เผลิมจึงเริ่มไหวตัวอย่างมีความหวังขึ้นมาอีกครั้ง

เทปที่กล้องโทรทัศน์ภายในบันทึกภาพไว้ถูกนำมาฉาย เผลิม เผล็จ และชายหัวหน้าบริษัทรักษาความปลอดภัยเร่งภาพให้หมุนเร็วผ่านภาพว่างเปล่า หากแล้วก็อุทยานเพราะเงารถที่เคลื่อนผ่านประตูรั้วซึ่งเป็นโลหะโปร่ง

เทปถูกย้อนกลับ เผล็จไม่อยากจะเชื่อสายตา
รถของป๋นรสี.....

ป๋นรสีรู้สึกตัวเพราะเสียงเคาะกระจก พอขยับตัวเธอก็ต้องนึ่วหน้า เพราะความปวดระคนเมื่อยขบที่เกิดจากการครึ่งนั่งครึ่งนอนคอบพับไม่มีทิศทางอยู่กับเบาะรถเป็นเวลานาน หากครั้นลืมหันตาก็งุนงงเคลื่อนเหียนราวกับเพิ่งจะสร้างมา

“คุณครับ คุณ”

“อะ... อะไรกันคะ”

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

ใบหน้าที่ชื่อเป็นของชายสวมเครื่องแบบยามรักษาการ ภาพที่เห็นผ่านกระจกหน้ารถเป็นลานจอดรถกว้างใหญ่ว่างเปล่าที่มีแสงไฟสลัวเป็นระยะ หญิงสาวกดสวิทช์เลื่อนกระจกถลงด้วยท่าที่วูบง
“ที่นี่ที่ไหน...”

ชายคนนั้นเอ่ยชื่อห้างสรรพสินค้าซึ่งเป็นที่รู้จัก หญิงสาวยกมือลูบหน้า... แล้วเธอมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง...

“คุณสบายดีหรือเปล่า จะให้ช่วยอะไรไหมครับ”

เธอมองนาฬิกาที่แผงคอนโซลหลังพวงมาลัย ดีห้า..! ฟ้ายังไม่สว่าง แต่จะอย่างไรก็ต้องออกจากที่นี่แล้วกลับให้ถึงบ้านก่อน

“ไม่.. ไม่เป็นไร..”

ชายคนนั้นถอยห่างไปยืนมองเมื่อหญิงสาวขยับตัวสตาร์ทรถ เธอแปลกใจเพราะน้ำมันใกล้จะหมด ก็เมื่อตอนค่ำ เข้มยังบอกว่ามีน้ำมันเหลืออยู่เกือบครึ่งถัง

รถแล่นออกจากที่ไม่ก็สิบเมตร ยังไม่ทันพ้นบริเวณ อาคารวิงเวียนก็ทำให้เธอต้องจอดรถแล้วเปิดประตูลงนงออกไปชะโงกหน้าทำท่าขยักขยอนโดยมือข้างหนึ่งยังยึดประตูรถไว้แน่น ชายคนนั้นยืนมองแต่ไกล ต้องส่ายหน้าด้วยความสมเพช หากครั้นเขาเดินตามมายังไม่ทันจะถึงเธอก็กลับขึ้นรถขับออกไปก่อน

“ไม่ไหวจริงผู้หญิงสมัยนี้ น่าเสียดายรูปร่างหน้าตาสวยๆ”

ป๋นรสีแข็งใจอย่างที่สุดที่จะเอาชนะอาการไม่สบายขณะขับรถกลับบ้าน ถามตัวเองว่าเกิดอะไรขึ้นแล้วพยายามลำดับเหตุการณ์เท่าที่จำได้ ทุกอย่างพร่ามัวลงเลื่อนไปหมด

เธอเพิ่งกลับเข้ามาจากการเดินแบบ กำลังจะเปลี่ยนชุดแสดงใหม่พนักงานของโรงแรมก็นำดอกกุหลาบแดงดอกใหญ่เข้ามาให้

“สุภาพบุรุษท่านหนึ่งฝากมาครับ ท่านให้เรียนว่าเสียใจที่ไม่ได้อยู่ในงานด้วย”

สีหน้าของเธอกระจ่างวาบ กุหลาบแดงแบบเดียวกันนี้ เผล็จเคยหยิบยื่นให้ครั้งแล้วครั้งเล่า

“แล้วเขาอยู่ที่ไหน”

“คงกำลังจะกลับแล้ว ผมเห็นเดินออกไปทางที่จอดรถ”

เท่านั้นหญิงสาวก็สาวเท้าวิ่งตามโดยไม่คิดอย่างอื่น เธอต้องการเพียงหยุดเขาไว้ หลายวันที่ทนทุกข์ทรมานอยู่ในความรู้สึกนึกคิด ในบัดนี้หญิงสาวมีเรื่องที่จะพูดมากมาย เพียงเขารอจนเธอทำงานเสร็จแล้วเธอจะไปกับเขาทุกที่

ขณะที่กำลังหมุนคว้างมองหาในลานจอดรถ รถคันหนึ่งแล่นซำๆ เข้ามาใกล้ ชายร่างสูงในที่นั่งคนขับก้าวลงมาโดยเธอไม่ได้ให้ความสนใจ พอหญิงสาวหันมาก็ประทะกับร่างสูงที่หนาแน่นราวกำแพง แล้วอะไรอย่างหนึ่งที่มีกลิ่นแปลกก็ปิดลงบนใบหน้า

เธอหมดความรู้สึกตั้งแต่นั้น.....

ภัสสรนอนไม่หลับแล้วยังตื่นแต่เช้า เห็นรถของปัทมสีจอดบีบแตรเรียกสาวรับใช้จึงลงบันไดวิ่งไปเปิดให้ เธอปิดประตูใหญ่แล้ววิ่งกลับมา แปลกใจเมื่อพี่สาวก้าวโซเซออกมายืนอยู่ข้างรถ

“พี่ส้ม เป็นอะไรไปคะ”

“พี่ไม่สบาย...”

หญิงสาวเข้าประคองไว้ “พี่ส้มเมาหรือคะ”

“เปล่า...”

“เป็นอะไรไปคะ”

“พี่ไม่รู้”

ภัสสรช่วยประคองพาร่างบางๆ เข้าบ้าน “ขึ้นบันไดไหวไหม”

“ไหว” คนตอบแข็งใจ ถึงอย่างไรอยู่ในห้องก็ดีกว่าจะนอนตรงนี้ให้แปลกใจกันทั้งบ้าน

ภัสสรเปิดหน้าต่างมองลงอ่างขณะที่พี่สาวนอนหลับตานอนรอบนเตียง เธอไม่วายเดินมาดูหลายครั้งอย่างเป็นห่วง “ไปหาหมอไหมคะพี่ส้ม”

“ไม่ต้อง”

พอน้ำเต็มอ่างปัทมสีก็พุงตัวเองลุกขึ้น

“สรไปเถอะ ประเดี๋ยวพี่แช่น้ำอุ่นแล้วก็คงจะสบายขึ้น”

อีกฝ่ายไม่ชัดเจนทั้งที่ยังเป็นห่วง “ถ้าจะเอาอะไรก็เรียกสระนะคะ”

ปัทมสี หิ้วตัวอยู่ในอ่างอาบน้ำ พยายามทบทวนเหตุการณ์แต่ก็นึกอะไรไม่ออก

ใครพาเธอออกมาจากงาน เขาต้องการอะไร คิดร้ายต่อเธอหรือเปล่า หญิงสาวตรวจดูตัวเองหลายครั้งก็ไม่พบสิ่งใดผิดแปลก แม้แต่ริมฝีปากที่ทาสีสดเมื่อตอนค่ำก็ยังคงสภาพแทบไม่แตกต่าง ไม่มีอะไรผิดปกติในร่างกายของเธอ

เกิดอะไรขึ้น เธอวนเวียนถามคำถามนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

หญิงสาวพาร่างขึ้นจากอ่าง สวมเสื้อคลุมแล้วคลานขึ้นเตียงนอนหลับต่อจนเวลาใกล้เที่ยง รู้สึกตัวตื่นเมื่อสาวใช้มาเคาะประตูห้องอย่างไม่แน่ใจว่าสมควรจะรบกวนเจ้าของห้องหรือไม่ เธอพุงกายลุกเดินมาเปิด

“มีคนโทรศัพท์มาหาคุณส้มหลายครั้งแล้วนะคะ”

“แล้วทำไมไม่ต่อเข้ามาล่ะ”

“ต่อเข้ามาแล้วแต่ว่าคุณส้มไม่ได้รับสายคะ”

หญิงสาวนึกได้ ก็เธอหลับอย่างสนิทที่สุดตั้งแต่เคยเป็นมาจึงไม่ได้ยินเสียง

“ใครโทรหรือ”

“เห็นบอกให้เรียนว่าชื่อคุณเผด็จคะ”

เผด็จ... โทรมาหลายครั้งแล้ว... ถ้าอย่างนั้นเมื่อคืนนี้เป็นเขาหรือ...

หญิงสาวเดินกลับมาที่เตียงฉวยโทรศัพท์ขึ้นทันที แต่สายปลายทางไม่ว่าง

“รถของคุณส้มจอดตากแดดอยู่นะคะ”

หญิงสาวจึงนึกได้ว่าเพราะเธอไม่สบายจึงจอดรถที่หน้าบันไดระเบียงหน้าบ้านเพื่อจะย่นระยะทางเดินเข้าบ้าน

“ประเดี๋ยวฉันจะไปเลื่อนรถเอง”

การได้นอนหลับเต็มที่ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น แจ่มใสพอจะแต่งตัวแล้วลงมารถเพื่อจะเลื่อนเข้าจอดในที่ แล้วปัทมสีก็สะดุดตากับอะไรอย่างหนึ่ง

มีห่อผ้าขาวลายทองเล็กๆ วางอยู่ที่เบาะด้านข้าง เธอหยิบขึ้นมาคลี่ออกดู สิ่งที่เห็นยิ่งทำให้งงงวย

เป็นพระเครื่ององค์ย่อมแบบเดียวกับที่เห็นชิปไตยสวมไว้ที่คอ และยังมีสะสมอยู่อีกหลายองค์

พระสมเด็จที่ชิปไตยหลงใหลนักหนา.....